RETTENS DOM (Femte Afdeling)

14. december 2004 *

I sag T-332/02,

Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. Snc, Trieste (Italien),

Livio Danielis, Trieste,

Domenico D'Alessandro, Trieste,

ved avvocato G. Leone,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber først ved X. Lewis og R. Amorosi, som befuldmægtigede, derefter ved X. Lewis, bistået af avvocato G. Bambara, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående principalt en påstand om annullation af Kommissionens beslutning REM 14/01 af 28. juni 2002 om afslag på at imødekomme en anmodning om fritagelse for importafgifter indgivet af Den Italienske Republik til fordel for sagsøgerne, og subsidiært en påstand om delvis fritagelse for den til de nævnte afgifter svarende toldskyld,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. juni 2004,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Fællesskabsforsendelse er en toldprocedure, som har til formål at lette varebevægelserne inden for Fællesskabet. Denne procedure, som omfatter ekstern og intern fællesskabsforsendelse, gør det muligt, at varer, der indføres i Fællesskabets

toldområde, bliver transporteret fra indførselsstedet i Fællesskabet til bestemmelsesstedet, uden at der mellem to medlemsstater på ny skal opfyldes toldformaliteter. Det følger af artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse (EFT 1977 L 38, s. 1), som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, at det hovedsageligt er varer med oprindelse i tredjelande, som ikke er i fri omsætning i Fællesskabets medlemsstater i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 9 og 10 (nu artikel 23 EF og 24 EF), der transporteres ved ekstern fællesskabsforsendelse.

2 I medfør af den nævnte forordnings artikel 12 skal alle varer for at blive transporteret efter reglerne om ekstern fællesskabsforsendelse være omfattet af en T 1-angivelse. T 1-angivelsen underskrives af den, der ansøger om at udføre den eksterne fællesskabsforsendelse, eller af hans bemyndigede repræsentant, og indleveres til afgangstoldstedet i mindst tre eksemplarer, ledsaget af transportdokumentet og andre supplerende dokumenter. De eksemplarer af T 1-angivelsen, der af afgangstoldstedet er udleveret til den hovedforpligtede eller dennes repræsentant, skal ledsage varerne under transporten (artikel 19, stk. 1).

3 Artikel 11, litra a), i forordning nr. 222/77 bestemmer, at man ved »den hovedforpligtede« forstår den person, der selv eller ved en bemyndiget repræsentant i en behørigt afgivet angivelse ansøger om at gennemføre en fællesskabsforsendelse og derved over for de kompetente myndigheder påtager sig ansvaret for, at transporten gennemføres i overensstemmelse med reglerne. Den hovedforpligtede skal frembyde varerne for bestemmelsestoldstedet i uforandret stand inden for den fastsatte tidsfrist og under iagttagelse af de af de kompetente myndigheder trufne foranstaltninger til varernes identificering samt overholde bestemmelserne om fællesskabsforsendelse og om forsendelse i hver af de medlemsstater, der berøres af transporten [artikel 13, litra a) og b)].

4 Artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 222/77 bestemmer, at når det konstateres, at der i forbindelse med en fællesskabsforsendelse er begået overtrædelser eller uregel-

mæssigheder i en bestemt medlemsstat, inddrives eventuelt forfaldne told- og afgiftsbeløb af denne medlemsstat i henhold til dens ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, uden at der herved er taget stilling til spørgsmålet om strafforfølgning.

5 Rådets forordning (EØF) nr. 2144/87 af 13. juli 1987 om toldskyld (EFT L 201, s. 15) fastslår, at toldskyld ved indførsel bl.a. opstår, når en importafgiftspligtig vare unddrages det toldtilsyn, der udøves i forbindelse med midlertidig opbevaring af varen, eller ved en toldprocedure, der medfører et sådant toldtilsyn [artikel 2, stk. 1, litra c)].

6 I artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1031/88 af 18. april 1988 om fastlæggelse af, hvilke personer der skal betale toldskyld (EFT L 102, s. 5), er følgende fastsat:

»1. Opstår der toldskyld efter artikel 2, stk. 1, litra c), i forordning [...] nr. 2144/87, skal denne skyld betales af den, der har unddraget varen toldtilsyn.

For betaling af denne toldskyld hæfter efter de gældende bestemmelser i medlemsstaterne også følgende personer solidarisk:

a) de personer, der har medvirket til, at varen er blevet unddraget toldtilsyn, samt dem, der har erhvervet eller opbevaret den pågældende vare

b) alle andre personer, som er medansvarlige for denne unddragelse.

2. For betaling af denne toldskyld hæftes ligeledes solidarisk af den person, der hæfter for opfyldelsen af de forpligtelser, der opstår ved en importafgiftspligtig vares midlertidige opbevaring eller ved anvendelsen af den toldprocedure, som varen er undergivet.«

7 Fællesskabsrettens toldbestemmelser giver mulighed for hel eller delvis tilbagebetaling af erlagte import- eller eksportafgifter eller fritagelse for toldskyld. Betingelserne for fritagelse for de afgifter, som var gældende i den foreliggende sag, var fastsat i artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 om ændring af forordning nr. 1430/79 (EFT L 286, s. 1). Denne bestemmelse var sålydende:

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold [...] og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede.

[...]«

8 Artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2144/87 bestemmer, at med forbehold af nogle bestemmelser, som er uvedkommende i den foreliggende sag, ophører toldskyld ved konfiskation af varen.

Sagens faktiske omstændigheder

9 Sagsøgerne er et erhvervsdrivende interessentskab under likvidation, Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. Snc (herefter »Nordspedizionieri«), som er stiftet af nogle toldspeditører og har hjemsted i Trieste (Italien), og to af dets interessenter, Livio Danielis og Domenico D'Alessandro, som hæfter solidarisk og ubegrænset.

10 Den 30. oktober 1991 foretog Nordspedizionieri efter anmodning af virksomheden Cumberland Ltd en angivelse til ekstern fællesskabsforsendelse til toldkontoret i Fernetti (Italien). Angivelsen angik forsendelse til Spanien af 1 400 kolli eller 12 620 kg emballagekartoner, købt hos det slovenske selskab Proexim Export-Import. Den 5. november 1991 foretog Nordspedizionieri en angivelse til ekstern fællesskabsforsendelse, som var identisk med angivelsen af 30. oktober, når bortses fra antallet af kolli emballagekartoner i forsendelsen, som denne gang var 1 210, svarende til en vægt på 12 510 kg. Den 16. november 1991 foretog selskabet en tredje angivelse til forsendelse vedrørende 1 500 kolli emballagekartoner eller 12 842 kg. I alle tre tilfælde udførtes transporten af en slovensk lastvogn med samme nummerplade.

11 Efter at toldformaliteterne vedrørende den tredje af forsendelserne var gennemført, blev der givet tilladelse til, at lastvognen kunne køre videre. Kort efter anmodede chefen for toldkontoret i Fernetti told- og skattepolitiet om at foretage en inspektion af lastvognens ladning. Lastvognen, som allerede havde forladt toldområdet, blev forfulgt og standset af told- og skattepolitiet nogle kilometer efter grænsen. Lastvognen blev eskorteret tilbage til toldkontoret i Fernetti med henblik på inspektion. Ved inspektionen afsløredes det, at emballagekartonerne ikke var tomme som anført i forsendelsesangivelsen, men fyldt med cigaretter. Særligt blev der fundet 8 190 kg udenlandske cigaretter med oprindelse uden for Fællesskabet,

fordelt på 819 kolli. Lastvognens fører, »C«, blev anholdt, og lastvognens ladning blev beslaglagt ligesom de dokumenter, der blev fundet hos føreren.

12 Af den efterforskning, som de italienske toldmyndigheder foretog i samarbejde med de slovenske myndigheder, fremgik det, at »C« tillige havde deltaget i tre andre tilsvarende cigaretsmuglerier, hvorved han havde gjort brug af de forsendelsesangivelser af 30. oktober og 5. november 1991, som Nordspedizionieri havde udfærdiget, samt en angivelse, der var blevet indgivet den 16. september 1991 af selskabet Centralsped Srl. Med hensyn til transporterne af 30. oktober og 5. november 1991 fremgik det af efterforskningen, at efter at nogle ladninger, der hovedsagelig bestod af forarbejdede tobaksvarer, var blevet angivet til de slovenske myndigheder, var de samme ladninger blevet indført i Italien som ladninger af emballagekartoner. Så snart toldformaliteterne var gennemført ved tolden i Fernetti, kørte lastvognen videre til et andet bestemmelsessted end det, der var anført i toldangivelserne, idet ladningen i smug blev læsset af i Italien.

13 I forbindelse med efterforskningen af de omhandlede smuglerier fandt de italienske myndigheder en lagerbygning med forarbejdede tobaksvarer i Bareggio (Milano, Italien). Den 8. april 1992 fandt politiet under en ransagning af lagerbygningen 801 kartoner eller 8 010 kg cigaretter, som blev beslaglagt.

14 Den 16. oktober 1992 modtog sagsøgerne i deres egenskab af hovedforpligtede med hensyn til fællesskabsforsendelserne den 30. oktober og den 5. november 1991 fra opkrævningsafdelingen ved hovedtoldkontoret i Trieste et pålæg om at betale et beløb på 2 951 462 300 italienske lire (ITL), hvoraf 2 501 239 200 ITL var told og 450 223 100 ITL var renter, i afgifter på 1 700 kartoner eller 17 000 kg udenlandske forarbejdede tobaksvarer, som var ulovligt indført og overgået til forbrug inden for Fællesskabets toldområde. Da ladningen af 16. november 1991 var blevet beslaglagt

af de italienske toldmyndigheder, inden den overgik til forbrug, blev sagsøgerne ikke pålagt at betale told heraf.

15 Den 28. oktober 1992 rejste sagsøgerne indsigelse mod pålægget af 16. oktober 1992 fra den italienske skatteforvaltnings toldafdeling. Ved dom af 12. september 1994 erklærede Tribunale civile e penale di Trieste (Italien) det anfægtede pålæg for ugyldigt. Ved dom af 5. september 1995 ændrede Corte d'appello di Trieste (Italien) dommen og pålagde selskabet Nordspedizionieri og dets interessenter, sidstnævnte subsidiært, men indbyrdes solidarisk, at betale det beløb på 2 951 462 300 ITL, som var angivet i det omtvistede pålæg. Ved dom af 26. januar 1999 frifandt Corte suprema di cassazione toldmyndighederne, efter at sagsøgerne havde appelleret Corte d'appellos dom.

16 Den 14. januar 1994 afsagde undersøgelsesdommeren ved Tribunale civile e penale di Trieste kendelse om påtaleopgivelse med hensyn til den strafforfølgning for cigaretsmuglerier, der var blevet indledt mod G. Baldi, som var interessent i selskabet og den, der havde konciperet de tre forsendelsesangivelser, som Nordspedizionieri havde indgivet, og som var blevet anvendt ved de omhandlede smuglerier.

17 Den 14. november 2000 indgav sagsøgerne en anmodning til Kommissionens tjenestegrene om fritagelse for den af de italienske myndigheder opkrævede told. Den 4. juni 2001 indgav de italienske myndigheder en anmodning til Kommissionen om fritagelse for toldafgifter til et beløb af 497 589 687 ITL, eller 256 983,63 EUR.

18 Ved skrivelse af 18. december 2001 anmodede Kommissionen de italienske myndigheder om supplerende oplysninger. Ved skrivelse af 11. februar 2002 bekræftede de italienske toldmyndigheder, at den told, som der var anmodet om fritagelse for, udgjorde 497 589 687 ITL.

19 Den 28. juni 2002 vedtog Kommissionen en beslutning om afslag på Den Italienske Republiks anmodning af 4. juni 2001 om fritagelse for den toldskyld, som sagsøgerne var pligtige at betale (herefter »den anfægtede beslutning«). Kommissionen fastslog, at der i sagen ikke forelå særlige forhold, som ikke kunne tilskrives urigtigheder eller åbenlys forsømmelse begået af sagsøgerne, som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, og at der således ikke var grundlag for fritagelse for betaling af importafgifterne på 256 983,63 EUR eller 497 589 687 ITL.

Retsforhandlinger og parternes påstande

20 Sagsøgerne har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. oktober 2002.

21 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet Kommissionen om at fremlægge visse dokumenter. Kommissionen har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

22 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i offentligt retsmøde den 29. juni 2004.

23 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Principalt: Den anfægtede beslutning annulleres, og det fastslås, at det i det foreliggende tilfælde er tilladt at indrømme fritagelse for importafgifter.

— Subsidiært: Det fastslås, at sagsøgerne har krav på fritagelse for afgifter vedrørende de 8 010 kg udenlandske forarbejdede tobaksvarer, som blev konfiskeret af de italienske myndigheder den 8. april 1992 fra det illegale lager i Bareggio.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgernes påstand afvises, for så vidt som de bestrider den præcise størrelse af toldskylden, og de nedlægger påstand om anerkendelse af, at de har krav på fritagelse for toldskylden vedrørende de 8 010 kg tobak, som er blevet konfiskeret.

— I øvrigt frifindes Kommissionen.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

I — *Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning*

25 Sagsøgerne har til støtte for deres annullationspåstand for det første påberåbt sig et anbringende om, at den anfægtede beslutning indeholdt en række materielle fejl, og

for det andet et anbringende om, at der foreligger særlige forhold og ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

A — *Det første anbringende om en række materielle fejl i den anfægtede beslutning*

26 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede beslutning indeholder en række fejl. De har således anført, at for det første beskrivelsen af kontrollen af den ladning, som toldangivelsen af 16. november 1991 vedrørte, og for det andet angivelsen af, at sagsøgerne kun har anmodet om fritagelse for toldafgifter på 497 589 687 ITL, er ukorrekte.

1. Kontrollen af ladningen den 16. november 1991

Parternes argumenter

27 Sagsøgerne har bemærket, at det i fjerde betragtning til den anfægtede beslutning er anført, at toldkontoret i Fernetti foranledigede, at told- og skattepolitiet kontrollerede den ladning, som toldangivelsen af 16. november 1991 vedrørte. De har gjort gældende, at toldmyndighederne i realiteten ikke iværksatte kontrollen af varerne inden for toldområdet på det tidspunkt, hvor forsendelsesangivelsen blev fremlagt, men besluttede at lade varerne kontrollere, efter at lastvognen var kørt, dvs. efter at toldformaliteterne var afsluttet.

28 Kommissionen har bemærket, at den lastvogn, som transporterede de varer, som var genstand for toldangivelsen af 16. november 1991, ikke blev forfulgt af det italienske politi, så snart toldformaliteterne var afsluttet, men at forfølgelsen først blev optaget, da politiet blev klar over, at lastvognen var kørt.

Rettens bemærkninger

29 Det bemærkes, at fjerde betragtning til den anfægtede beslutning er begrænset til at angive følgende: »Toldkontoret [i Fernetti] foranledigede, at told- og skattepolitiet kontrollerede den ladning, som [angivelsen af 16. november 1991] vedrørte, og denne viste sig at bestå udelukkende af cigaretter. Varerne blev beslaglagt, og køretøjets fører blev anholdt.« Det fremgår ikke af denne kortfattede gengivelse, at kontrollen af ladningen foregik på tidspunktet for fremlæggelsen af angivelsen, inden for toldområdet, eller før toldformaliteterne blev afsluttet. Eftersom det er ubestridt, at kontrollen blev foretaget af told- og skattepolitiet efter anmodning af toldchefen i Fernetti, må det konkluderes, at fjerde betragtning til den anfægtede beslutning ikke er behæftet med nogen faktisk fejl.

30 Dette anbringende må derfor forkastes.

2. Størrelsen af det afgiftsbeløb, som der er anmodet om fritagelse for

Parternes argumenter

31 Sagsøgerne har anført, at det i den anfægtede beslutning fejlagtigt er angivet, at de har anmodet om fritagelse for told på 497 589 687 ITL. Ifølge sagsøgerne fremgår det af deres anmodning af 14. november 2000, stilet til Kommissionen, at de

anmodede om fritagelse for hele det beløb, som var blevet opkrævet den 16. oktober 1992 ved de italienske myndigheders betalingspålæg, dvs. 2 951 462 300 ITL. I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at den materielle fejl, som Kommissionen har begået, har betydning for tvistens omfang, eftersom en af grundene til at bevilge den fritagelse, som der er anmodet om, netop er det høje beløb, som den omhandlede afgiftsskyld udgør, og den økonomiske byrde, som den pålægger sagsøgerne. Denne fejl påvirker således selve beslutningens begrundelse. De har tillige gjort gældende, at den præcise fastsættelse af sagsgenstanden i en tvist ikke kan være genstand for skønsmæssige vurderinger, og at det nøjagtige beløb i en økonomisk tvist skal være korrekt fastsat på alle sagens trin.

32 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet om den påståede fejl i beregningen af toldskyldens størrelse bør afvises for så vidt som sagsøgerne herved bestrider de italienske myndigheders ansættelse af toldskylden.

Rettens bemærkninger

33 Det fremgår af fast retspraksis, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 alene har til formål at gøre det muligt, såfremt der foreligger visse særlige omstændigheder, og såfremt der ikke foreligger forsømmelse eller urigtigheder, at fritage erhvervsdrivende for betaling af skyldige afgifter, hvorimod den ikke giver adgang til at bestride, at toldkravet principielt er forfaldent (jf. Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 11, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. s. 3873, præmis 43, samt Rettens dom af 11.7.2002, sag T-205/99, Hyper mod Kommissionen, Sml. II, s. 3141, præmis 98).

34 Det henhører således under de nationale myndigheders kompetence at fastslå skyldens eksistens og dens størrelse. Ansøgninger, der fremsendes til Kommissionen i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, vedrører imidlertid ikke spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelser inden for den materielle toldret er blevet anvendt korrekt af de nationale toldmyndigheder. Retten erindrer om, at afgørelser, der træffes af disse myndigheder, kan indbringes for de nationale domstole, som kan forelægge spørgsmål for Domstolen i medfør af artikel 234 EF (Rettens dom af 16.7.1998, sag T-195/97, Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, Sml. II, s. 2907, præmis 36, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 98).

35 Det ovenfor anførte afkræftes ikke af sagsøgernes argumenter, hvormed det i det væsentlige gøres gældende, at den nøjagtige fastlæggelse af det økonomiske krav i enhver tvist skal kunne være til genstand for diskussion på ethvert trin i sagen. Denne opfattelse tilsidesætter såvel kompetencefordelingen inden for toldområdet mellem de nationale myndigheder og Kommissionen som den særlige beskaffenhed og de begrænsninger, som karakteriserer den ordning med fritagelse for eller godtgørelse af toldafgifter, som er fastsat i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

36 På denne baggrund må det konkluderes, at anbringendet om den påståede fejl i den anfægtede beslutning med hensyn til størrelsen af det beløb, som der anmodedes om fritagelse for, skal afvises, eftersom sagsøgerne med dette anbringende bestrider beregningen af det nøjagtige beløb, som udgør toldskylden.

37 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at den anfægtede beslutning ikke indeholder nogen materiel fejl, for så vidt som det er angivet i beslutningen, at sagsøgerne har anmodet om fritagelse for et beløb på 497 589 687 ITL, svarende til de toldafgifter, som blev opkrævet af de italienske myndigheder. Det omhandlede beløb er nemlig det beløb, som er anført i Den Italienske Republiks anmodning af 4. juni 2001, og beløbets størrelse er efterfølgende på Kommissionens forespørgsel blevet bekræftet ved skrivelse af 11. februar 2002 fra de italienske myndigheder. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, kan den omstændighed, at det ikke fremgik af den anfægtede beslutning, at sagsøgerne havde anmodet om

fritagelse for den samlede afgiftsskyld, som de italienske myndigheder havde opkrævet, ikke have betydning for hverken bedømmelsen af, om der forelå særlige forhold, eller begrundelsen for den anfægtede beslutning. For det første indbefattede denne afgiftsskyld ud over toldafgifter også moms og forbrugsafgifter, som ikke kan være genstand for en fritagelsesprocedure i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79. For det andet er det beløb, som skal lægges til grund som den told, der begæres fritagelse for, det beløb, som de nationale myndigheder har angivet, eftersom sagen blev indbragt for Kommissionen af de nationale myndigheder, og det er de nationale myndigheder, der alene har kompetence til at fastsætte toldskylden.

38 Det af sagsøgerne anførte kan følgelig ikke tiltrædes.

39 Herefter må det første anbringende forkastes.

B — *Det andet anbringende om, at der foreligger særlige forhold og ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79*

1. Indledende bemærkninger

40 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis er artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de i praksis hyppigst forekommende, som ved udstedelsen af forordningen kunne gøres til genstand for specielle bestemmelser (Domstolens dom af 15.12.1983, sag 283/82, Schoellershammer mod Kommissionen, Sml. s. 4219, præmis 7, dommen i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 10, dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22, og af 18.1.1996, sag C-446/93, SEIM, Sml. I, s. 73, præmis 41, og Rettens dom af

4.7.2002, sag T-239/00, SCI UK mod Kommissionen, Sml. II, s. 2957, præmis 44). Artikel 13 er bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre den erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (dommen i sagen Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons mod Kommissionen, præmis 22, og dommen i sagen SCI UK mod Kommissionen, præmis 50).

41 I henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79 skal to kumulative betingelser være opfyldt, for at der kan ske fritagelse for importafgifter, nemlig at der foreligger særlige forhold, og at der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den erhvervsdrivende (Domstolens dom af 26.11.1998, sag C-370/96, Covita, Sml. I, s. 7711, præmis 29, og af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 42, samt dommen i sagen SCI UK mod Kommissionen, præmis 45).

42 Det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at Kommissionen har en skønsbeføjelse, når den træffer en beslutning under anvendelse af den generelle billighedsklausul i artikel 13 i forordning 1430/79 (Rettens dom af 9.11.1995, sag T-346/94, France-aviation mod Kommissionen, Sml. II, s. 2841, præmis 34, og af 17.9.1998, sag T-50/96, Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3773, præmis 60, og af 18.1.2000, sag T-290/97, Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, Sml. II, s. 15, præmis 46 og 78). Det bemærkes også, at godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, der kun kan indrømmes på visse betingelser og i bestemte særlige situationer, udgør en undtagelse til den normale import- og eksportordning, og at de bestemmelser, hvori der er fastsat en sådan godtgørelse eller fritagelse, følgelig skal fortolkes strengt (Domstolens dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 52, og Rettens dom af 12.2.2004, sag T-282/01, Aslantrans mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 55).

2. Forekomsten af særlige forhold

43 Sagsøgerne har gjort gældende, at der foreligger særlige forhold som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 for deres vedkommende. De har for det første anført, at de italienske myndigheder bevidst lod de omhandlede smuglerier finde sted med henblik på at afsløre smuglernes netværk; for det andet, at de har været ofre for et tilfælde af svig, som gik ud over de erhvervsrisici, der er forbundet med deres virksomhed; for det tredje, at toldmyndighederne har undladt at opfylde deres tilsynsforpligtelser i forbindelse med fortoldningen; for det fjerde, at det var umuligt for dem at kontrollere transporterne; og endelig for det femte, at Kommissionen i den anfægtede beslutning ikke har foretaget en afvejning af de foreliggende hensyn.

a) De italienske myndigheders påståede forudgående kendskab til smuglerierne

Parternes argumenter

44 Sagsøgerne har gjort gældende, at den omhandlede forpligtelse udspringer af en undersøgelse, der blev udført af toldvæsenet, som sandsynligvis var bekendt med situationen.

45 Sagsøgerne har henvist til, at »C« den 16. september 1991 gennemførte den første transport med Irún (Spanien) som bestemmelsessted ved hjælp af et fællesskabsforsendelsesdokument, som var udstedt af selskabet Centralsped. Dette forsendelsesdokument var blevet godkendt af toldkontoret i Fernetti efter modtagelsen af det femte eksemplar af T 1-dokumentet den 20. september 1991 og blev oversendt til tolddistriktskontoret i Trieste den 5. december 1991. Sagsøgerne har gjort gældende, at denne første godkendelse var klart urigtig.

46 Sagsøgerne har tillige bemærket, at transporten den 16. november 1991 blev kontrolleret på foranledning af toldmyndighederne i Fernetti, så snart lastvognen havde forladt toldområdet, hvilket forudsatte, at lastvognen først blev forfulgt og standset. Sagsøgerne har anført, at transporter aldrig bliver standset, efter at de har forladt toldområdet, medmindre told- og skattepolitiet allerede er bekendt med, at der foregår smugleri. Sagsøgerne har anført, at denne omstændighed fører til at antage, at fundet af cigaretterne ikke skete ved et tilfælde i forbindelse med en stikprøvekontrol af varer fra toldmyndighedernes side, men at told- og skattepolitiet var informeret om, hvad den omhandlede ladning virkelig bestod af.

47 Sagsøgerne har også anført, at told- og skattepolitiet søndag den 17. november 1991, dvs. mindre end 24 timer efter inspektionen af lastvognen, og før »C« blev afhørt, begav sig til Brescia (Italien) og dér foretog ransagninger i den bygning, hvor en person, som senere blev sigtet for medvirken til cigaretsmuglerierne, boede.

48 Sagsøgerne har desuden bemærket, at de ladninger, som blev transporteret den 30. oktober og den 5. november 1991, var blevet korrekt angivet til de slovenske toldmyndigheder som kartoner med udenlandske forarbejdede tobaksvarer. Sagsøgerne har anført, at de slovenske myndigheder inden for rammerne af den dagældende overenskomst om gensidig administrativ bistand mellem Italien og Jugoslavien af 16. november 1965 informerede de italienske myndigheder om, at disse følsomme varer indgik i de ladninger, som »C« transporterede.

49 Sagsøgerne har af de ovenfor anførte omstændigheder udledt, at de italienske myndigheder havde kendskab til, at »C« udførte smuglerier, og at de med henblik på at afsløre og pågribe alle medvirkende i smuglernetværket bevidst havde ladet disse lovbrud blive begået, idet de lod de to transporter finde sted, med hensyn til hvilke sagsøgerne uden at have kendskab til omstændighederne og dermed i god tro havde udstedt fællesskabsforsendelsesdokumenter. Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at Retten i et tilfælde af svig i forbindelse med en procedure for ekstern fællesskabsforsendelse, hvor toldforvaltningen var orienteret om den pågældende

lovovertrædelse, har anerkendt, at fritagelse for importafgifter var begrundet (Rettens dom af 7.6.2001, sag T-330/99, Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen, Sml. II, s. 1619). De har ligeledes anført, at Domstolen har fastslået, at der kan antages at foreligge særlige forhold som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 i og med, at man tilgodeser hensynet til en undersøgelse, som fremmes af told- eller politimyndighederne, når der ikke kan tilregnes den afgiftspligtige nogen urigtighed eller forsømmelse, og når vedkommende ikke er blevet underrettet om undersøgelsens forløb (De Haan-dommen, præmis 53).

50 Kommissionen har fastholdt, at sagsøgernes situation ikke kan sammenlignes med sagsøgerens i De Haan-sagen, og anført, at toldmyndighederne i den sidstnævnte sag var underrettet om smugleriet og havde besluttet at iværksatte en overvågning af en levering, mens smugleriet i den foreliggende sag derimod blev opdaget i forbindelse med en sædvanlig toldkontrol ved fremlæggelsen af forsendelsesangivelserne ved fortoldningen.

Rettens bemærkninger

51 Det bemærkes, at behovet for en undersøgelse, der har til formål at identificere og pågribe gerningsmænd eller medvirkende til svig, som er begået eller under forberedelse, lovligt kan begrunde en bevidst undladelse af helt eller delvis at underrette den hovedforpligtede om omstændigheder ved undersøgelsen, selv om sidstnævnte på ingen måde er inddraget i udførelsen af de svigagtige handlinger (De Haan-dommen, præmis 32). Det er følgelig lovligt, at de nationale myndigheder bevidst lader lovovertrædelser eller uregelmæssigheder blive begået for bedre at kunne afsløre et netværk, identificere gerningsmænd og medvirkende og tilvejebringe eller styrke bevismateriale. Det vil imidlertid være i strid med formålet med billighedsklausulen at lade den afgiftspligtige bære den toldskyld, der er en følge af disse valg i forbindelse med forfølgelsen af overtrædelserne, eftersom det sætter den afgiftspligtige i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed. Herved kan der, når den afgiftspligtige af hensyn til en

undersøgelse, som fremmes af told- eller politimyndighederne, ikke er blevet underrettet om undersøgelsens forløb, og der ikke kan tilregnes den afgiftspligtige nogen uregelmæssighed eller forsømmelse, antages at foreligge særlige forhold som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 (De Haan-dommen, præmis 53).

52 Det skal således undersøges, om der foreligger bevis for, at de italienske myndigheder som hævdet af sagsøgerne var orienteret om de omhandlede cigaretsmuglerier, og alligevel lod transporterne den 30. oktober og den 5. november 1991 finde sted.

53 Retten finder for det første, at den omstændighed, at chefen for toldkontoret i Fernetti, så snart toldformaliteterne vedrørende transporten af 16. november 1991 var afsluttet, anmodede told- og skattepolitiet om at foretage inspektion af lastvognen, hvilket forudsatte, at lastvognen først blev forfulgt og standset, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at bevise, at myndighederne var informeret om, hvad ladningen virkelig bestod af. Som det fremgår af den rapport om arrestationen, der blev optaget af toldmyndighederne i Fernetti den 16. november 1991, gav chefen for toldkontoret ordre til inspektionen af køretøjet, fordi han havde mistanke om, at den transporterede ladning ikke svarede til den angivne ladning. Det kan ikke udledes af den omstændighed, at inspektionen blev foretaget, så snart lastbilen havde forladt toldområdet, at der ikke var tale om en stikprøvekontrol.

54 Retten finder dernæst, at heller ikke de undersøgelser og ransagninger, som det italienske politi gennemførte i Brescia, beviser, at de italienske myndigheder var blevet informeret i forvejen om smuglerierne. Det fremgår således af den ransagningsrapport, som told- og skattepolitiet i Trieste optog den 17. november 1991, at de omhandlede politimæssige foranstaltninger blev foretaget på baggrund af fundet af cigaretterne i den lastvogn, som blev inspiceret i Fernetti, af politiets indledende undersøgelser og af undersøgelsen af de beslaglagte dokumenter, som tilhørte lastvognens fører. Det bemærkes herudover, at lastvognens fører, i modsætning til det af sagsøgerne hævdede, allerede var blevet afhørt summarisk den 16. november, efter at han var blevet arresteret.

55 Det skal endvidere præciseres, at de afgifter, som er genstand for anmodningen om fritagelse, ikke vedrører fortoldningen den 16. november 1991, men de tidligere fortoldninger den 30. oktober og den 5. november 1991. Myndighedernes påståede kendskab til smugleriet skulle således have foreligget før disse to datoer, for at principperne i De Haan-dommen finder anvendelse.

56 I denne forbindelse skal det fastslås, at den omstændighed, at angivelsen af 16. september 1991 fejlagtigt blev godkendt, ikke beviser, at myndighederne var bekendt med smuglerierne den 30. oktober og den 5. november 1991. Det kan nemlig ikke udledes af sagens akter, at de italienske toldmyndigheder havde kendskab til denne påståede forfalskning forud for den 16. november 1991. Tværtimod er det i den rapport, som toldmyndighederne i Fernetti optog den 16. december 1991, angivet, at det smugleri, som fortoldningen den 16. september 1991 vedrørte, blev opdaget som følge af »C«'s udtalelser den 16. november 1991 og den kontrol af registrene hos toldmyndighederne i Fernetti, som blev foretaget efter disse udtalelser.

57 Med hensyn til argumentet om, at de slovenske myndigheder i forvejen havde informeret de italienske myndigheder om forekomsten af cigaretter i de transporter, som var genstand for angivelserne af 30. oktober og 5. november 1991, bemærkes, at sagsøgerne ikke har fremlagt noget bevis i denne henseende, ud over eksistensen af overenskomsten mellem Italien og Jugoslavien af 10. november 1965 om gensidig administrativ bistand med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af toldsvig. Denne overenskomst pålagde imidlertid ikke de slovenske myndigheder straks at informerede italienske myndigheder, hver gang en tobakstransport forlod deres territorium (jf. denne doms præmis 79). Desuden er det angivet i den rapport, som toldmyndighederne i Fernetti optog den 16. december 1991, at de italienske myndigheder den 7. december 1991 havde anmodet de slovenske myndigheder om nogle oplysninger, og at det var efter denne anmodning, at de slovenske myndigheder den 13. december 1991 bekræftede, på hvilke datoer de omhandlede transporter havde forladt den slovenske told, og informerede de italienske myndigheder om, at de angivne varer primært var udenlandske tobaksvarer.

58 Endelig er sagsøgernes henvisning til dommen i sagen Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen ikke relevant i den foreliggende sag. I denne sag var de særlige forhold et resultat af, at der var foretaget nogle svigagtige handlinger, som ikke med rimelighed kunne forklares på anden måde, end at en ansat ved toldkontoret på bestemmelsesstedet havde medvirket aktivt, og Retten drog på baggrund heraf den slutning, at Kommissionen ikke var berettiget til at kræve, at sagsøgeren skulle føre et formelt og endeligt bevis for, at dette var tilfældet (dommen i sagen Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen, præmis 56-58). Der var således tale om andre faktiske omstændigheder end i den foreliggende sag.

59 Endelig fremgår det af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de italienske myndigheder var bekendt med cigaretsmuglerierne i forvejen, og at de bevidst havde ladet svigen vedrørende forsendelserne den 30. oktober og den 5. november 1991 finde sted.

b) Sagsøgernes argument om, at den smuglervirksomhed, som de har været offer for, falder uden for den erhvervsrisiko, der er knyttet til deres erhverv

Parternes argumenter

60 Sagsøgerne har gjort gældende, at de har været ofre for en smuglervirksomhed, udøvet med behændighed og under anvendelse af store pengesummer og foretaget af en gruppe forbrydere fra forskellige lande. Sagsøgerne har anført, at situationens særlige karakter ligeledes fremgår af de faktiske omstændigheders grovhed, af lovovertrædelsens økonomiske omfang og af det forhold, at der foreligger mindst fire forbrydelser, der er begået gentagne gange af smuglere. Sagsøgerne har gjort gældende, at der ikke er konstateret nogen unøjagtigheder eller fejl i transportdokumenterne eller i de fakturaer, som lastvognens fører har fremlagt med

henblik på at opnå T 1-forsendelsesdokumenterne. De har anført, at der i den foreliggende sag er tale om det første og eneste tilfælde, hvor deres gode tro ved udstedelsen af forsendelsesdokumenter er blevet skuffet, selv om de tidligere har udstedt hundredvis af T 1-dokumenter i løbet af årtiers virksomhed som toldklarerere.

61 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med en mangel, idet deres virksomhed betegnes som »transportører« eller »toldagenter«. De har anført, at transport ikke var en del af den virksomhed, som Nordspedizionieri udøvede, og at de ikke kunne anses for toldagenter eller »agenti in dogana« i den forstand, som den italienske lovgivning tillægger en agentaftale. Sagsøgerne har således anført, at de udelukkende har udøvet virksomhed med repræsentation i toldforhold i egenskab af toldspeditører eller »spedizionieri doganali« i overensstemmelse med den italienske toldlovgivning, navnlig artikel 40 og 47 ff. i dekret nr. 43 afsagt af republikkens præsident den 23. januar 1973.

62 Sagsøgerne har anført, at toldspeditørerhvervet er anerkendt i Fællesskabets toldbestemmelser, og har påberåbt sig sjette betragtning til og artikel 3, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 3632/85 af 12. december 1985 om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse (EFT L 350, s. 1), samt toldkodeksens artikel 5. Sagsøgerne har anført, at disse bestemmelser gør det muligt ved udfærdigelsen af toldangivelserne at anvende repræsentanter, der handler enten i eget navn, men for en anden persons regning, eller i en anden persons navn og for anden persons regning, og at toldspeditøren i henhold til artikel 3 i den italienske lov nr. 1612 af 22. december 1960 om anerkendelse af toldspeditørerhvervet ikke uden begrundelse kan nægte at medvirke.

63 Sagsøgerne har bestridt argumentet i den anfægtede beslutning, hvorefter de svigagtige transaktioner, der foretages af tredjemænd, udgør en del af de sædvanlige erhvervsrisici, som en toldspeditør udsætter sig for, og ikke kan udgøre et særligt forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79. De har gjort gældende, at artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1031/88, der

bestemmer, at toldskyld skal betales af dem, der har unddraget varen toldtilsyn eller har medvirket til denne unddragelse, fastsætter et deliktsanvar, som sagsøgerne ikke kan ifalde, idet de blev fuldstændigt frikendt i straffesagen. Sagsøgerne har gjort gældende, at det kun er artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1031/88, der finder anvendelse i denne sag, og ikke artiklens stk. 2, der alene omhandler tilfælde, hvor varernes ejer ikke kan betale, såsom i tilfælde af dennes konkurs.

64 Sagsøgerne har anført, at en professionel toldklarerer ikke påtager sig erhvervsrisici, og at påstanden om, at svigagtige transaktioner, der er foretaget af tredjemænd, udgør en del af de sædvanlige erhvervsrisici, som en toldspeditør udsætter sig for, ikke retligt giver mening. De har desuden gjort gældende, at Rettens praksis, navnlig fra og med dom af 19. februar 1998 i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen (sag T-42/96, Sml. II, s. 401), udelukker, at en ubevidst anvendelse i tolden af falske dokumenter kan udgøre en sædvanlig erhvervsrisiko. De har således anført, at Retten i den dom fastslog, at under omstændigheder, hvor Kommissionen ikke har opfyldt sin tilsyns- og kontrolforpligtelse, ligger forfalskninger, der er udført meget professionelt, uden for rammerne af den sædvanlige erhvervsrisiko, som den erhvervsdrivende skal bære (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 188 og 189).

65 Sagsøgerne har gjort gældende, at dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen udgør et brud med den tidligere retspraksis og begyndelsen på en ny retspraksis, der er i større overensstemmelse med nødvendigheden at beskytte den internationale handel. Sagsøgerne har i denne forbindelse påberåbt sig dommen i sagen Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen (præmis 163 og 164) og Rettens dom af 10. maj 2001 i sagerne Kaufring mfl. mod Kommissionen (forenede sager T-186/97, T-187/97, T-190/97 — T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 — T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Sml. II, s. 1337). Navnlig i dommen i sagen Kaufring mfl. mod Kommissionen lægges der vægt på det grundlæggende princip om den berettigede forventning til dokumenter, der er udstedt af fremmede myndigheder (præmis 216, 218 og 219).

66 Kommissionen har gjort gældende, at anvendelse af falske dokumenter selv ikke i god tro kan udgøre en et særligt forhold og er omfattet af de sædvanlige erhvervsrisici, der er forbundet med den erhvervsdrivendes virksomhed. Den omstændighed, at sagsøgerne ikke er ansvarlige for organiseringen af smuglerierne, fritager dem således ikke for betaling af toldskylden.

Rettens bemærkninger

67 Det bemærkes indledningsvis, at selv om sagsøgerne præsenterer sig som »spedizionieri doganali« (toldspeditører), anses Nordspedizionieri i tredje betragtning til den anfægtede beslutning for »società di transporti, agente in dogana« (transportvirksomhed, toldagent). I skrivelse af 6. maj 2002 har sagsøgerne som svar på Kommissionens foreløbige indvendinger mod den ansøgte fritagelse for told gjort gældende, at toldspeditører udelukkende tager sig af handelsdokumenter, og at de i modsætning til toldagenter ikke står for transporten af varerne og ikke har mulighed for at kontrollere ladningen. Selv om den anfægtede beslutning er behæftet med en fejl med hensyn til sagsøgernes erhverv, står det ikke desto mindre fast, at Kommissionen i sin argumentation ikke har fremført noget argument, der er knyttet til præstation af varetransportydelser. Unøjagtigheden i beslutningen kan derfor ikke have haft nogen praktisk indvirkning på proceduren for fritagelse for toldskylden.

68 Det bemærkes, at de forpligtelser, der i denne sag påhviler sagsøgerne, ikke så meget påhviler dem i deres egenskab af toldspeditører, som i deres egenskab af hovedforpligtede for de to omtvistede eksterne forsendelsestransaktioner. I henhold til artikel 11, litra a), i forordning nr. 222/1977 påtager den hovedforpligtede sig over for de kompetente myndigheder ansvaret for, at fællesskabsforsendelsen gennemføres i overensstemmelse med reglerne, og den hovedforpligtede skal i overensstemmelse med forordningens artikel 13, litra a) og b), frembyde varerne for bestemmelsestoldstedet i uforandret stand inden for den fastsatte tidsfrist og under

iagttagelse af de af de kompetente myndigheder trufne foranstaltninger til varernes identificering og overholde bestemmelserne om fællesskabsforsendelse. Sagsøgerne har således ved at påtage sig rollen som den hovedforpligtede ved deres toldangivelser af 30. oktober og 5. november 1991 accepteret et særligt ansvar i medfør af Fællesskabets toldbestemmelser.

69 De argumenter, som sagsøgerne har fremført under påberåbelse af deres egen fortolkning af artikel 4, stk. 1, i forordning 1031/88 om fastlæggelse af, hvilke personer der skal betale toldskyld, kan ikke tages til følge. Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at de, fordi de ikke har medvirket til, at varen er blevet unddraget, ikke hæfter solidarisk for betalingen af den pågældende told. Det bemærkes herved blot, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke giver adgang til at bestride, at toldkravet er forfaldent (jf. dommen i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 11, dommen i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, præmis 43, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 98), idet det henhører under de nationale myndigheders kompetence at fastslå skyldens eksistens. Ansøgninger, der fremsendes til Kommissionen i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, vedrører således ikke spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelser inden for den materielle toldret er blevet anvendt korrekt af de nationale toldmyndigheder (dommen i sagen Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, præmis 36).

70 Hvad angår sagsøgernes argument om, at den ubevidste og uovervejede deltagelse i svigagtige transaktioner, der er foretaget af tredjemænd, udgør et særligt forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den omstændighed, at der, endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være forfalskede, ikke i sig selv udgør et særligt forhold, der kan begrunde en fritagelse for importafgifter (jf. i denne retning dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 162, dommen i sagen Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen, præmis 140, og dommen i sagen SCI UK mod Kommissionen, præmis 58). Retten har navnlig fastslået, at den svigagtige karakter af de fakturaer, der er overgivet til en toldspeditør, ikke udgør et særligt forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, idet Retten fastslog, at denne omstændighed hører til de erhvervsmæssige risici, som en toldspeditør udsætter sig for i kraft af sin

stilling, idet toldspeditørvirksomhed efter sin art forudsætter, at toldspeditøren hæfter for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed, og konsekvenser, som skyldes toldspeditørens kommittenters ukorrekte handlinger, ikke kan bæres af Fællesskabet (dommen i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, præmis 82 og 83).

71 De af sagsøgerne påståede konkrete omstændigheder ved og karakteristika for forbrydelsen, såsom forbrydernes organiseringsniveau, de faktiske omstændigheders grovhed, lovovertrædelses økonomiske omfang og det forhold, at der foreligger mindst fire gentagne begåede forbrydelser, kan ikke ændre dette resultat (jf. i denne retning Domstolens dom af 5.10.1983, forenede sager 186/82 og 187/82, Magazzini Generali, Sml. s. 2951, præmis 14 og 15, jf. også dommen i sagen Aslantrans mod Kommissionen, præmis 58). Sagsøgernes anbringender, hvorefter italienske toldspeditører hverken kan variere deres vederlag i forhold til deres vurdering af risikoen for svig eller uden begrundelse nægte at medvirke, når de anmodes herom, udgør heller ikke forhold, der kan sætte ansøgeren i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, idet denne omstændighed påvirker et ubegrænset antal erhvervsdrivende, nemlig samtlige italienske toldspeditører (jf. i denne retning Domstolens dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 22, og af 27.9.2001, sag C-253/99, Bacardi, Sml. I, s. 6493, præmis 56, samt De Haan-dommen, præmis 52). Endelig er den omstændighed, at det i denne sag drejer sig om det første tilfælde af svig, som sagsøgerne er stillet over for, heller ikke tilstrækkelig til at skabe særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

72 Det bemærkes imidlertid, at der foreligger et særligt forhold i tilfælde af, at Kommissionen eller det nationale toldvæsen har gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser, således at den svigagtige anvendelse af dokumenterne er blevet lettet (dommen i sagen SCI UK mod Kommissionen, præmis 59, jf. også i denne retning dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 189 og 190, dommen i sagen Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen, præmis 163, og dommen i sagen Kaufring mfl. mod Kommissionen, præmis 235 og 302). Da artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (dommen i sagen Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, præmis 22), finder Retten, at sådanne omstæn-

digheder udgør særlige forhold i den nævnte bestemmelses forstand og begrunder en importafgiftsfritagelse (jf. i denne retning dommen i sagen Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen, præmis 163 og 164).

73 Det må derfor efterprøves, om sagsøgerne i det foreliggende tilfælde har bevist, at Kommissionen eller det nationale toldvæsen har gjort sig skyldige i sådanne forsømmelser.

c) Manglende kontrol fra toldmyndighedernes side

Parternes argumenter

74 Sagsøgerne har gjort gældende, at toldmyndighederne ikke kontrollerede ladningerne af 30. oktober og 5. november 1991, og at de forsynede forsendelsesdokumenterne med deres godkendelsespåtegning uden at foretage inspektion af lastvognene og dermed stolede på ægtheden af de dokumenter, som blev fremlagt af føreren. De har særlig anført, at hvis toldmyndighederne havde mistanke om, at der forelå uregelmæssigheder ved transporterne den 30. oktober og den 5. november 1991, således som de havde ved transporten den 16. november 1991, var de forpligtet til at foretage en kontrol af varerne. De har tillige gjort gældende, at der på tidspunktet for udstedelsen af de to dokumenter blev stillet en passende sikkerhed på 100 000 000 ITL som garanti for betalingen af tolden af den angivne ladning af emballagekartoner. Om sikkerheden var passende, >skulle i givet fald have været bedømt af toldmyndighederne, som kunne foretage inspektion af lastvognen på tidspunktet for udstedelsen af de to forsendelsesdokumenter. Selv om det viser sig, at toldmyndighederne og told- og skattepolitiet ikke havde fået kendskab til smuglerierne, er de således tillige ansvarlige på grund af denne mangel på fysisk kontrol af varerne.

75 Sagsøgerne har tillige påberåbt sig et princip om erhvervsdrivendes berettigede forventning om korrekt anvendelse af fællesskabslovgivningen. De har anført, at henset til forekomsten af den nævnte overenskomst mellem Italien og Jugoslavien om gensidig administrativ bistand var de slovenske toldmyndigheder forpligtet til at gøre de italienske myndigheder opmærksom på, at de omhandlede ladninger bestod af følsomme varer, eftersom de var underlagt et monopol af stor økonomisk betydning, og at følgerne af eventuelle mangler ved dette system til information om og forebyggelse af smugleri ikke bør bæres af toldklarereren. Selv om den retspraksis, der følger af De Haan-dommen, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, skal det princip, der blev opstillet i dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen og i Hewlett Packard France-dommen (Domstolens dom af 1.4.1993, sag C-250/91, Sml. I, s. 1819), således finde anvendelse, eftersom sagsøgerne havde en velbegrundet berettiget forventning om fællesskabsinstitutionernes forebyggende kontrol af følsomme varer.

76 Kommissionen har fastholdt, at selv om svig, som begås ved, at falske dokumenter indgives i god tro, i visse situationer kan begrunde fritagelse for skylden, navnlig når Kommissionen eller toldvæsenet har gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser, således at den svigagtige anvendelse af dokumenterne er blevet lettet, forholder det sig ikke desto mindre således, at sagsøgerne i den foreliggende sag ikke har fremlagt noget bevis overhovedet for, at den italienske forvaltning har begået en fejl.

Rettens bemærkninger

77 Sagsøgernes argumentation kan i det væsentlige sammenfattes således, at de for det første gør gældende, at de italienske myndigheder burde have foretaget en fysisk kontrol af de varer, som var genstand for forsendelserne den 30. oktober og den 5. november 1991, og for det andet, at de slovenske toldmyndigheder var forpligtet til at gøre de italienske toldmyndigheder opmærksom på de omhandlede tobakstransporter.

78 For det første bemærker Retten, at det ikke er rimeligt at forlange af de nationale toldmyndigheder, at de iværksætter en fysisk inspektion af alle ladninger, som passerer Fællesskabets grænser. Omfanget af den internationale varetransport gør det i praksis umuligt at foretage fysisk kontrol af alle grænsetransporter. Endvidere fratager godkendelsen af en forsendelsesangivelse, som anført i 36. betragtning til den anfægtede beslutning, ikke den kompetente toldforvaltning muligheden for at iværksætte en efterfølgende kontrol (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos mod Kommissionen, Sml. s. 3763, præmis 20). Endelig kan det, i modsætning til, hvad sagsøgerne hævder, ikke udledes af sagens akter, at de italienske myndigheder havde mistanke om, at der forelå uregelmæssigheder ved transporterne den 30. oktober og den 5. november 1991.

79 For det andet skal det fastslås, at overenskomsten mellem Italien og Jugoslavien af 10. november 1965 om gensidig administrativ bistand med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af toldsving ikke pålagde de slovenske toldmyndigheder straks at informere de italienske myndigheder om alle tobakstransporter, der finder sted fra deres territorium til Italien. Overenskomsten er således begrænset til at foreskrive gensidig bistand og etablering af et snævert samarbejde mellem de to forvaltninger (artikel 1 og 3), »så vidt som muligt« etablering af en særlig overvågning af varebevægelser og transportmidler, som er udpeget som betydelig ulovlig trafik (artikel 4), samt udveksling af information om bl.a. de varekategorier, som er genstand for overtrædelser af toldbestemmelser.

80 Under hensyn til det anførte finder Retten, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de nationale toldmyndigheder har begået alvorlige forsømmelser, som har lettet den svigagtige anvendelse af de omhandlede forsendelsesdokumenter. Herefter skal det konkluderes, at sagsøgernes fremlæggelse i den foreliggende sag i god tro af dokumenter, som senere har vist sig at være forfalskede, ikke udgør særlige forhold, som begrunder fritagelse for told.

d) Sagsøgernes manglende mulighed for at inspicere lastvognene

Parternes argumenter

81 Sagsøgerne har oplyst, at de driver deres virksomhed ved grænsen mellem Italien og Slovenien, at de har udstedt fællesskabsforsendelsesdokumenterne efter, at lastvognen havde forladt Ljubljana, og at de følgelig ikke havde mulighed for at inspicere ladningen. Sagsøgerne har tilføjet, at toldklarerere ikke kan forlange at inspicere transportmidlerne, bl.a. på grund af den hurtighed, hvormed forsendelserne af åbenbare hensyn til grænsetrafikken skal gennemføres.

82 Kommissionen har anført, at bedømmelsen af det forhold, som indebærer, at der foreligger særlige forhold, ikke kan afhænge af stedet, som er en objektiv omstændighed, der, aktuelt eller potentielt, kan berøre et stort antal erhvervsdrivende (Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons-dommen, præmis 22).

Rettens bemærkninger

83 Det fremgår af fast retspraksis, at der foreligger omstændigheder, der kan udgøre særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, når der i lyset af det billighedshensyn, som ligger til grund for denne bestemmelse, foreligger forhold, der kan sætte ansøgeren i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed (jf. Trans-Ex-Import-dommen, præmis 22, Bacardi-dommen, præmis 56, og De Haan-dommen, præmis 52).

84 Det skal imidlertid fastslås, at hverken den omstændighed, at virksomheden udøves ved grænsen og ikke på afgangsstedet for transporten, eller den påståede umulighed af at inspicere lastvognen udgør forhold, der kan sætte sagsøgerne i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, eftersom disse omstændigheder gælder for et ubestemt antal erhvervsdrivende. Følgelig kan de ikke være kendetegnende for særlige forhold som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79. I øvrigt bemærkes, at toldspeditører, før de indgiver en toldangivelse, har mulighed for at anmode toldmyndighederne om at kontrollere varerne, selv om de kun kan gøre brug af denne mulighed i undtagelsestilfælde.

e) Afvejningen af de foreliggende hensyn

Parternes argumenter

85 Sagsøgerne har gjort gældende, at Domstolen har anerkendt, at der foreligger en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed, når opkrævningen af told henset til størrelsen af toldkravet vil ruinere den pågældende erhvervsdrivende (Trans-Ex-Import-dommen). Sagsøgerne har tillige anført, at Kommissionen skal vurdere alle de faktiske omstændigheder under ét med henblik på at afgøre, om de udgør særlige forhold, og skal foretage en afvejning af hensynet til Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og hensynet til den interesse, som en erhvervsdrivende, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici (dommen i sagen Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen, præmis 53). I den anfægtede beslutning foretages der imidlertid ikke nogen sammenligning af de foreliggende hensyn, idet beslutningen blot udelukker, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 finder anvendelse.

86 Kommissionen har anført, at sagsøgernes argumentation indebærer, at Kommissionen, inden den afslår en anmodning om fritagelse, skal opstille en form for regnskab over de risici, som Fællesskabets egne indtægter udsættes for, og de risici, som de erhvervsdrivende løber. Den analyse, som skal foretages, har ifølge retspraksis derimod til formål at fastslå, om Kommissionen eller toldmyndighederne har begået en fejl, som indebærer, at den erhvervsdrivende pålægges en urimelig byrde.

Rettens bemærkninger

87 Det bemærkes, at Domstolen i Trans-Ex-Import-dommen, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke fastslog, at det udgør særlige forhold, når opkrævningen af told henset til størrelsen af toldkravet vil ruinere den pågældende erhvervsdrivende. Selv om den forelæggende ret faktisk havde forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål bl.a. med henblik på afgørelse af, om den omstændighed, at opkrævningen af tolden vil ødelægge den erhvervsdrivendes virksomhed økonomisk, udgør en særlig situation i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1) (Trans-Ex-Import-dommen, præmis 13), begrænsede Domstolen sig nemlig til at svare, at det er en forudsætning for at fastslå, at der foreligger en særlig situation, at der foreligger forhold, der kan sætte ansøgeren i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed (Trans-Ex-Import-dommen, præmis 22).

88 Sagsøgernes argumentation om, at den anfægtede beslutning ikke er baseret på en sammenlignende analyse af de foreliggende hensyn, kan heller ikke tiltrædes. Der erindres om, at Kommissionen ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 har en skønsbeføjelse, som den skal udøve under afvejning af på den ene side hensynet til Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og på den anden side hensynet til den interesse, som en importør, der er

i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 133, og dommen i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, præmis 78). Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen i modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, i den anfægtede beslutning ikke har begrænset sig til at udelukke, at artikel 13 i forordning nr. 1340/79 finder anvendelse, men har undersøgt, om omstændighederne i den foreliggende sag henhører under de erhvervsrisici, som normalt påhviler toldspeditører, og i den forbindelse konkluderede, at de ikke gik ud over de normale erhvervsrisici, der er forbundet med denne virksomhed (jf. bl.a. betragtning 30 til den anfægtede beslutning).

89 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne, uanset om deres argumenter bedømmes hver for sig eller under ét, ikke har godtgjort, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at vurdere, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke udgjorde særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

3. Fravær af forsømmelse og urigtigheder

Parternes argumenter

90 Sagsøgerne har indledningsvis anført, at den kendelse om påtaleopgivelse, som blev afsagt af undersøgelsesdommeren ved Tribunale civile e penale di Trieste den 14. januar 1994, beviser, at der i den foreliggende sag ikke har foreligget urigtigheder eller forsømmelse fra deres side i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79. De har anført, at der i den foreliggende sag er tale om det første og eneste tilfælde, hvor deres gode tro ved udstedelsen af forsendelsesdokumenter er blevet skuffet, selv om de tidligere har udstedt hundredvis af T 1-dokumenter i løbet af årtiers virksomhed som toldklarerere. Sagsøgerne har anført, at de omhandlede forsendelsesdokumenter blev udstedt i overensstemmelse med almindelig handelsbrug, som aldrig tidligere er blevet

anfægtet af toldmyndighederne, hvorfor det påhvilede Kommissionen at bevise, at de havde gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse (dommen i sagen Primex Produkte Import-Export mfl. mod Kommissionen, præmis 136), samt at godtgøre, at sagsøgerne i det foreliggende tilfælde var gået anderledes frem ved oprettelsen og udstedelsen af de to omhandlede dokumenter.

91 Sagsøgerne bestrider argumentet i den anfægtede beslutning om, at de, henset til deres sædvanlige virksomhed som toldklarerere, var forpligtede til at træffe alle hensigtsmæssige forholdsregler i forbindelse med fællesskabsforsendelsen, herunder forud for angivelsen at kontrollere arten af de varer, som lastvognene indeholdt. I denne forbindelse har sagsøgerne anført, at fortoldningen skete ved toldkontoret ved grænsen og dermed »i kø«, dvs. den ene lastvogn efter den anden ved grænseovergangen, og at det følgelig ville være til hinder for afviklingen af godstrafikken at læsse varerne af på toldområdet. Sagsøgerne har ligeledes anført, at en toldklarerer kun kan forlange at inspicere varerne, hvis der foreligger en præcis mistanke med hensyn til varernes art på grund af fejlagtige oplysninger eller selvmodsigelser i de fremlagte dokumenter, og at inspektionen skal godkendes af toldmyndighederne. De har tillige bemærket, at vægten af den lastvogn, der transporterede cigaretterne, svarede til den vægt, den ville have haft, hvis den faktisk transporterede emballagekartoner, og at den dermed var i overensstemmelse med arten af ladningen som angivet i de ledsagende transportdokumenter og fakturaer.

92 Sagsøgerne har anført, at de inden for det muliges grænser, på grundlag af deres professionelle erfaring og efter at have udvist en særlig agtpågivenhed ved gennemgangen af de dokumenter, som de havde modtaget, anså lastvognene for at transportere emballagekartoner, som det gentagne gange havde været tilfældet, eftersom det var sædvanligt, at disse varer var genstand for fællesskabsforsendelse via toldkontoret i Fernetti. Herudover har sagsøgerne gjort gældende, at de dokumenter, som lå til grund for toldangivelserne, absolut forekom forskriftsmæssige, hvilket bekræftes af, at toldmyndighederne forsynede dem med deres godkendelsespåtegning.

93 Kommissionen har anført, at sagsøgernes argumentation indebærer, at de gør gældende, at de på trods af deres stilling som toldklarerere ikke skal pådrage sig noget ansvar. En sådan opfattelse indebærer en fornægtelse af den forpligtelse til at udvise agtpågivenhed, som påhviler en klarerer, og er i strid med de billighedshensyn, som fritagelsesproceduren er baseret på. Kommissionen har henvist til, at Fællesskabets retsinstanser har haft lejlighed til at erindre om betydningen af kriteriet om agtpågivenhed for en erhvervsdrivende, der har gennemført en toldangivelse (Hewlett Packard France-dommen, præmis 27), idet dette kriterium er afgørende med henblik på at fastslå, om den erhvervsdrivende har begået åbenlys forsømmelse (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-75/95, Günzler Aluminium mod Kommissionen, Sml. II,. s. 497, præmis 43). Kommissionen har konkluderet, at gennemgangen af den anfægtede beslutning viser, at sagsøgerne ikke har udvist den agtpågivenhed, der kræves af en erfaren erhvervsdrivende.

Rettens bemærkninger

94 I henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79 skal to kumulative betingelser være opfyldt, for at der kan ske fritagelse for importafgifter, nemlig at der foreligger særlige forhold, og at der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den erhvervsdrivende (Covita-dommen, præmis 29, De Haan-dommen, præmis 42, og dommen i sagen SCI UK mod Kommissionen, præmis 45). Det er således tilstrækkeligt til, at der gives afslag på fritagelse for afgifterne, at en af disse to betingelser ikke er opfyldt (dommen i sagen Günzler Aluminium mod Kommissionen, præmis 54, dommen i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, præmis 87, og dommen i sagen Kaufring mfl. mod Kommissionen, præmis 220).

95 Retten finder imidlertid, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at vurdere, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke udgjorde særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Det er følgelig ikke nødvendigt at undersøge betingelsen om fravær af urigtigheder og åbenlys forsømmelse.

96 Af det foregående følger, at det andet anbringende ikke kan tages til følge.

97 Herefter skal Kommissionen frifindes for så vidt angår sagsøgernes påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

II — *Den subsidiære påstand om delvis fritagelse for told*

Parternes argumenter

98 Sagsøgerne har subsidiært anfægtet afslaget på deres anmodning om, at en del af den omhandlede toldskyld skal anses for at være ophørt ved den delvise konfiskation af de toldbelagte varer i overensstemmelse med bestemmelserne herom i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2144/87. De har påpeget, at told- og skattepolitiet i Trieste i forbindelse med undersøgelserne den 8. april 1992 konfiskerede 8 010 kg udenlandske tobaksvarer i en lagerbygning i Bareggio, og har anført, at der er en særlig høj grad af sandsynlighed for, at de konfiskerede varer er de varer, som blev transporteret under dække af de forsendelsesangivelser, som sagsøgerne havde udstedt den 30. oktober og den 5. november 1991. Sagsøgerne har anført, at deres indsigelse imod toldskyldens størrelse er den historiske faktiske forudsætning, som tvisten er udsprunget af, og at indsigelsen derfor ikke kan afvises, for så vidt som den udspringer af sagens objektive forudsætning.

99 Kommissionen har anført, at kravet bør afvises, eftersom Fællesskabets retsinstanser ifølge fast retspraksis ikke inden for rammerne af et annullationssøgsmål kan pålægge en fællesskabsinstitution at træffe de forholdsregler, som opfyldelsen af en dom om annullation af en beslutning indebærer.

Rettens bemærkninger

100 Med det anbringende, som støttes på den påståede tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2144/87, har sagsøgerne særligt, »for en god ordens skyld«, anmodet Retten om at fastslå, at de har krav på toldfritagelse med hensyn til de 8 010 kg udenlandske tobaksvarer, som blev konfiskeret i Bareggio.

101 I denne forbindelse erindres om, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 ifølge fast retspraksis ikke har til formål at gøre det muligt at bestride, at toldkravet principielt er forfaldent (dommen i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 11, dommen i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, præmis 43, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, præmis 98). Spørgsmålet om helt eller delvist ophør af toldskylden ved konfiskation af de toldbelagte varer som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2144/87 vedrører nødvendigvis enten spørgsmålet om selve toldskyldens eksistens eller spørgsmålet om fastsættelsen af toldskyldens størrelse. Det skal ligeledes bemærkes, at ansøgninger, der fremsendes til Kommissionen i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, ikke vedrører spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelser inden for den materielle toldret er blevet anvendt korrekt af de nationale toldmyndigheder (dommen i de forenede sager Kia Motors og

Broekman Motorships mod Kommissionen, præmis 36). På denne baggrund kan det konkluderes, at spørgsmålet om ophør af toldskylden ved konfiskation af en del af de toldbelagte varer ikke er omfattet af denne bestemmelse.

102 Denne konklusion afkræftes ikke af sagsøgernes argument om, at deres indsigelse imod toldskyldens størrelse er den historiske faktiske forudsætning, som tvisten er udsprunget af. Denne opfattelse tilsidesætter grænserne for og den særlige beskaffenhed af den ordning med fritagelse for eller godtgørelse af toldafgifter, som er fastsat i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

103 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgernes påstand om, at det fastslås, at de har krav på fritagelse for toldskyld vedrørende de 8 010 kg udenlandske forarbejdede tobaksvarer, som blev konfiskeret, bør afvises.

104 Følgelig bør sagsøgte frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

105 I medfør af artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges det dem at bære deres egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 2004.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 4410

Sagens faktiske omstændigheder ..... II - 4414

Retsforhandlinger og parternes påstande ..... II - 4417

Retlige bemærkninger ..... II - 4418

I — Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning ..... II - 4418

A — Det første anbringende om en række materielle fejl i den anfægtede beslutning ..... II - 4419

1. Kontrollen af ladningen den 16. november 1991 ..... II - 4419

Parternes argumenter ..... II - 4419

Rettens bemærkninger ..... II - 4420

2. Størrelsen af det afgiftsbeløb, som der er anmodet om fritagelse for II - 4420

Parternes argumenter ..... II - 4420

Rettens bemærkninger ..... II - 4421

B — Det andet anbringende om, at der foreligger særlige forhold og ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ..... II - 4423

1. Indledende bemærkninger ..... II - 4423

2. Forekomsten af særlige forhold ..... II - 4425

a) De italienske myndigheders påståede forudgående kendskab til smuglerierne ..... II - 4425

Parternes argumenter ..... II - 4425

Rettens bemærkninger ..... II - 4427

b) Sagsøgernes argument om, at den smuglervirksomhed, som de har været offer for, falder uden for den erhvervsrisiko, der er knyttet til deres erhverv ..... II - 4430

Parternes argumenter ..... II - 4430

Rettens bemærkninger ..... II - 4433

c) Manglende kontrol fra toldmyndighedernes side ..... II - 4436
Parternes argumenter ..... II - 4436
Rettens bemærkninger ..... II - 4437
d) Sagsøgernes manglende mulighed for at inspicere lastvognene. II - 4439
Parternes argumenter ..... II - 4439
Rettens bemærkninger ..... II - 4439
e) Afvejningen af de foreliggende hensyn ..... II - 4440
Parternes argumenter ..... II - 4440
Rettens bemærkninger ..... II - 4441
3. Fravær af forsømmelse og urigtigheder ..... II - 4442
Parternes argumenter ..... II - 4442
Rettens bemærkninger ..... II - 4444
II — Den subsidiære påstand om delvis fritagelse for told ..... II - 4445
Parternes argumenter ..... II - 4445
Rettens bemærkninger ..... II - 4446
Sagens omkostninger ..... II - 4447